

I verklighetens blå ljus

Det var en lång väg som väntade. Efter första trappsteget tog tvekan tag i henne och hon vände för att avvakta. Kanske senare? I morgon var fortfarande avlägset. Dagen lovade en oändlig tidsrymd, åtminstone så här – från ena hörnet av gryningen. Rummet var rofyllt och varmt. I sängen dröjde nattens värme, ännu njutbar. Naken lade hon sig i allt det vita för att låta sig omslutas av det tidigare mörkret.

I natten fanns inte dagens klarsyn. Där bodde en helt annan tydlighet. Den, där rädslan inte längre utgjorde någon gräns. Den, där ständiga överskridanden ledde rakt ut i oändligheten. Den, där rummet inte längre tjänade som ram.

Vilken vansinnig idé var det inte! Hon skrattade högt där hon låg under täcket. Att ge sig ut på vandring alldeles naken! Hennes kropp skakade av alla små ljud som lämnade henne med skrattet och mörkret blev allt varmare. Lakanets bomullsväv täckte hennes ansikte. Med öppen mun andades hon mot tyget. Fukten spred sig i våta ringar och hon bestämde sig för att ligga kvar till dess fläckarna torkat.

Ljuset trängde sig in. Det trängde genom springan i gardinen, över golvet - rakt emot henne. Där hennes knän lyfte lakanet över de böjda benen, fann ljuset sin väg. Med plötslig rörelse sparkade hon lakanet ifrån sig och trampade det och täcket till en liten hög vid fotändan. Andfädd av häftigheten sträckte hon på sig och lät sedan fötterna vila på det fortfarande fuktiga lakanet. Så fanns det då inte längre något som kunde dölja hennes bleka hud för dagen.

Det hade varit en vinter med många nätter. Många mörker att känna sig fram i. Många nätter där seendet överförts till kroppens alla celler, där blicken vilat inför erövrandet av en totalitet, där pulsen varit förnimbar i varje del. Hon var trött. Kanske var det därför tvekan fick en sådan makt över henne? En timma hade gått sedan det där första steget tillbaka och oron var nu tydligt avläsbar i hennes rörelser. Hon började klä sig. Nakenheten blev alltför utlämnande i det vita ljuset. Långsamt tog hon tillbaka det hon blottlagt när hon öppnade sig för dagen.

Påklädd blev aningarna mer lätthanterliga. Kläderna utgjorde det hölje som markerade avståndet och begränsningen i lyssnandet. Återigen var det med ögats seende verkligheten skulle bekräftas. Hon suckade tungt i den mask hon byggt upp åt sig. Hur skulle hon nu ta sig ut på vägen? Var skulle vandringen börja?

Barfota gick hon mot bokhyllan för att söka efter en karta. Där fanns ingen. På golvet började hon då teckna en. Med feta kriter förvandlade hon ytan till en labyrint av olikfärgade linjer. Flera gånger återkom spiralformen som med en diagonal förband centrum med början och på så sätt bildade formen av en vriden cirkel. När rummet inte längre erbjöd någon fri golvyta, klättrade hon upp på bordet för att ovanifrån skaffa sig en överblick av det nya landskapet. Vägarnas mångfald förvirrade henne. Någon utgångspunkt verkade omöjligt att finna.

Hon hoppade ner från bordet och tog på sig skorna.

Solen var het. På golvet smälte färgerna. Det blev avtryck av skoma. Hon slöt ögonen och började långsamt vandra över golvet. Blundande sökte hon sig mot dörren. Vid tröskeln vände hon, klättrade upp på höga byrån, sträckte sig ner och öppnade dörren. Hennes vandring hade lämnat klart avläsbara spår i spectrats alla färger. Där ovanifrån såg världen helt annorlunda ut och plötsligt var skrattet tillbaka! Djupt och omskakande. Det var tre timmar efter det första steget.

Någon helt annanstans sökte en man sin väg. Han stod vid kanten av ett hav. I händerna höll han en stor glasskiva, alldeles över vattenytan. Vågorna slog hela tiden mot skivans undersida. Ovanpå glaset låg sandkorn utströdda. Mannen stod där i solen och lät vinden blåsa vägar i sanden. I den stunden var tiden utan gräns.

För att inte förstöra spåren, klättrade hon på möblerna för att söka en bekvämare plats. I fåtöljen kröp hon ihop med sin lust. Äpplets fruktkött var lika solvarmt som rummet när hon tog första bittet. Lugnet spred sig i hennes kropp när aningen om en möjlig riktning för vandringen nu blivit till visshet. Hon åt upp hela äpplet.

Dagen närmade sig skymning. Det hade gått nio timmar sedan det första steget tillbaka. Skuggor trängde sig in bland labyrintens gångar. Allt var vackert. Vid tröskeln vände hon sig om en sista gång. Så gick hon ut, nedför trappan och lämnade rädslan bakom sig. Det var en lång väg som väntade.

En kvinna stiger av ett tåg för att fortsätta resan över vatten. Någon båt syns inte ännu. Strömmar och vindar bestämmer tiden. Det finns de som påstår att fåglarna kommer först. Därför gäller det att fästa blicken högt och låta den vandra i vindarnas rörelse. I rummet ovanför.

Kvinnan går utmed stranden. Skoma blev kvar på tåget, väskan på perrongen. Med bara fötter avläser hon fuktig sands rörelse. Vågorna når henne med varm sälta – lockande. Utan att sänka blicken möter hon havet med sin tanke. Det finns ingen tid för väntan. Hon lämnar sina kläder. Naken börjar hon simma.

Efva Lilja